

Duitse Rijkshoenders

Tot de stiefkinderen van de in onze standaard beschreven rassen, behoren zonder twijfel de Duitse Rijkshoenders.

Het is ook al wel zo'n tiental jaren geleden dat ik dit ras ter keuring kreeg aangeboden.

Tekst: Willem Voskamp

Drievoudig uitgangspunt

De krielvorm komt -hoewel niet in grote aantallen-, nog wel voor op onze Nederlandse shows. Als er in ons land geen fokkers meer van Duitse Rijkshoenders zijn dan is de vraag gerechtvaardigd of dit ras in onze standaard nog wel genoemd moet worden. Op zich zou dat spijtig zijn want naast het feit dat het als showdier prima voldoet, bezit het ras ook nog de nodige nutkwaliteit. Volgens oudere gegevens kunnen ze op jaarbasis zo'n 180 eieren leggen met een gewicht van minstens 55 gram. Het was de bedoeling van de schepper van dit ras -de in Berlijn wonende kapitein Gremat-, om een ras te creëren dat het zowel als vlees- en als leghoen goed zou doen en ook de sportfokkers zou boeien. Dat hij begin 1900 met het creëren van een soort dubbeldoel hoenderras begon was niet zo vreemd omdat er in die tijd nog geen sprake was van de hoogproductieve bedrijfsrassen die later de hokken van de beroepsmatige pluimveehouders zouden bevolken.

Het eerst werden de witte Rijkshoenders gefokt

Hiervoor werden witte Orpingtons, witte Minorca's en La Flèche gebruikt. Uit deze kruisingen zou je kunnen opmaken dat het de bedoeling was om een ras te creëren dat naast goede legeigenschappen ook nog vleeswaarde bezat. Omdat in de Duitse industriegebieden de witte kleur minder goed beviel, doordat er ook toen al sprake was van luchtvervuiling, werd naast de witte kleurslag al snel koekoek gecreëerd. Daarvoor gebruikte men vooral Mechelse koekoeken en enkele andere gestreepte en koekoekkleurige rassen. Hoewel deze kleur uit verschillende rassen ontstaan is wisten de Duitse fokkers er toch in betrekkelijk korte tijd een universeel geheel van te maken. Bij onze Oosterburen zijn er 10 kleurslagen erkend. Bij ons alleen wit en wit zwartcolumbia.

Het uiterlijk:

Het is een middelhoog gesteld hoen waarbij de dijen goed zichtbaar dienen te zijn. Het gestrekte enigszins rechthoekige lichaam toont nog langer door de vrij lage staardracht. Van belang is dat de boven- en onderlijn zoveel mogelijk parallel lopen. De niet te grote kop is voorzien van een stevige en laag op de kop geplaatste rozekam, waarbij de middellange doorn de neklijn volgt. Alle kopversierselen zijn rood van kleur en dat geldt ook voor de oogkleur. De middellange hals is voorzien van een ruim halsbehang dat tot op de brede schouders reikt. De lange en brede rug loopt slechts weinig af naar de staartbasis. De goed ontwikkelde staart -die toch wat samengevouwen is-, wordt in een stompe hoek met de rug gedragen. We willen geen grove loopbenen, die zijn eerder fijn en glad geschubd en wit tot licht vleeskleurig van kleur. De hennen bezitten een goed ontwikkelde legbuik en de rug wordt nagenoeg horizontaal gedragen.

Als fouten worden vooral genoemd een smalle en niet mooi geronde borst; te plomp of te kort van bouw en wit in de oorlellen wordt als een ernstige fout aangemerkt. In het verleden werd het ras genoemd om haar vroegrijpheid en omdat het ras bestand is tegen minder aangename weersomstandigheden. ●

MEER INFORMATIE

Daarvoor kunt u terecht bij de Nederlandse Speciaalclub Duitse Rijkshoenders. De secretaris is de heer S. Luchtenveld, tel.: 0516-421637.